

[Hjermind.]

kvens af Paris-Konferencen eller nogen Nødvendighed som Følge deraf.

Der døde, saa vidt jeg har læst, 5 Millioner Jøder som Ofre for Nazismen, og utallige Millioner maatte ofre Ejendom og Helbred i Kampen. De kæmpede i engelske, amerikanske og russiske Hære i Tusindvis, enten som jødiske Flygtninge eller statsløse, og jeg mener, det er nødvendigt at give vor Anerkendelse af denne Kamp et positivt Udtryk i Loven i Stedet for en Dispensationsadgang. Af Dagspressen i Gaar og i Dag ser man jo, at der er Tale om en Anerkendelse af det danske Mindretal Syd for Grænsen, og vi hilser naturligvis dette med Glæde, men var det saa ikke ogsaa rigtigt for os i denne Lov at anerkende det jødiske Folk og behandle det enten som danske Statsborgere eller som tilhørende en af vore allierede Nationer?

Ved at anvende Paris-Konferencens Udtryk: tysk, fjendtlig Ejendom i § 2 og ved at formulere Dispensationsadgangen i § 5 mere udførligt, mener jeg, at man vilde faa et betydeligt klarere Udtryk for det, man i Virkeligheden ønsker at gøre, og dermed ogsaa faa Spørgsmaalet klaret i Forhold til Grundlovens § 80. Det er i det hele taget altid for mit Vedkommende — og jeg tror, det gælder mit Parti ogsaa — med stor Betænkelighed, at jeg ser disse meget vidtgaende Beføjelser, der lægges i Administrationens Haand, som naar der f. Eks. i § 5 staar, at Dispensation kan finde Sted, naar særlige Omstændigheder findes at begrunde det. Det er efter min Opfattelse en alt for vag Formulering af det, man ønsker at naa.

Den anden Overvejelse, som ikke tidligere har været fremme i Forbindelse med Lovforslagets Behandling, er Forholdet til den almindelige Folkeret. Det er for mig ikke noget Argument, at Tyskerne ikke har overholdt Folkeretten. Vi bør alligevel overveje vore Handlinger som den Retsstat, vi er. Folkeretten viser en stærk Udvikling med Hensyn til Spørgsmaalet om Konfiskation af privat Ejendom. Den oprindelige Stilling var jo den, at man efter en Krig konfiskerede al fjendtlig Ejendom, hvad enten den var privat eller offentlig. I det 19de Aarhundrede var det imidlertid anerkendt i Traktaterne, at man ikke vilde beslaglægge privat, fjendtlig Ejendom paa Landterritoriet — modsat Reglerne for Søen —, men allerede under den første Verdenskrig handlede man fra begge Sider paa en anden Maade. Der indførtes i England i 1914 en „Trading with the Enemy Act“, hvorefter der blev indført Foranstalt-

ninger med Administration og Kontrol, der i Virkeligheden grænsede til en Konfiskation, og i Versaillestraktaten blev disse Foranstaltninger udtrykkelig anerkendt, ligesom der i Traktaten blev indført en Adgang for de allierede og associerede Magter til at beslaglægge tysk privat Ejendom og afskrive det indvundne paa Krigserstatningen. Det er saaledes ikke noget nyt, at man nu anvender den Fremgangsmaade, som er indeholdt i Paris-Konferencens Bestemmelser og i dette Lovforslag. Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa nævne, at vi jo stadig væk befinder os i Krigstilstand med Tyskland.

Jeg mener saaledes, at der hverken under Hensyntagen til Grundlovens § 80 eller til Folkerettens almindelige Regler er noget til Hinder for at gennemføre en Lovgivning af Indhold som den forelagte, men mange af disse Forhold er jo saa uhyre komplicerede og indgribende, at jeg vilde finde det rigtigst og mest praktisk, at der blev givet Løjlighed til en Udvalgsbehandling af Enkeltheder i Lovforslaget, derunder ogsaa det af mig nævnte Ønske om at faa nøjere formuleret, i hvilket Omfang Dispensationsadgangen skal anvendes.

Af Enkelthederne i Lovforslaget skal jeg nævne § 3, 2det Stk., der taler om det Trangbeneficium, hvorefter den enkelte skal kunne beholde indtil en Værdi af 500 Kr. Jeg er af den Opfattelse, at dette Beløb er sat meget lavt, og at der burde være Tale om at sætte en anden Grænse. Der vil jo i lang Tid ikke være anden Mulighed for de paagældende end stadig at opholde sig her i Landet, og jeg mener, det er noget betænkeligt at berøve dem alle Muligheder for at eksistere her, saaledes at man henviser dem til en eller anden Form for offentlig Understøttelse. Det, der har motiveret Lovforslaget, er jo dels Ønsket om at hindre den tyske Kapital her i Landet i at komme til at spille en Rolle under en kommende Krig og dels et finansielt Hensyn: at vi skal have Erstatning i det Omfang det er os muligt, og det kan af intet af de to Hensyn være nødvendigt at gaa ned til en Grænse paa 500 Kr.

Jeg skal endelig gøre opmærksom paa, at det, saa vidt jeg har faaet oplyst, kan tænkes, at der er Personer her i Landet, som baade er i Besiddelse af tysk og engelsk Statsborgerret, og at det naturligvis ikke kan være Hensigten at berøve Folk, der opholder sig her i Landet, og som først og fremmest er eller føler sig som engelske Statsborgere, deres Ejendom, hvilket man vil kunne gøre efter Lovforslaget.

De Betragtninger, jeg tidligere har